



# full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES  
Bisbe de Terrassa

## Posar-se en camí

Charles Péguy va escriure sobre la paràbola del fill pròdig que «ha estat explicada moltes vegades a molts homes des de la primera vegada que va ser explicada i, si no es té un cor de pedra, ¿qui és capaç d'escoltar-la sense plorar?... Des de fa molts anys ha fet plorar a molts i ha tocat en el cor de l'home en el seu interior, secret, misteriós, inaccessible als altres... És prou coneguda fins i tot entre els incrèduls, i els ha captivat, i fins i tot ha quedat marcada com cap altre en el cor de l'incrèdul com un moment de tendresa».

Aquesta paràbola descriu com mai l'itinerari existencial d'un ésser humà. Primer abandona la seva llar i se'n va lluny per a «viure la vida» tal com ell l'entén, descobrint llocs on podrà experimentar els seus desigs i expectatives, on res ni ningú podrà reprimir la seva llibertat. Després vindrà la segona fase, quan se li acaben el diner i els amics, quan acaba enfonsat en les misèries i degradacions més grans, quan experimenta el buit i la insatisfacció; aleshores la fam el porta a reflexionar tot recordant el seu pare, bondadós i comprensiu, i decideix retornar a casa per a ser tractat ni que sigui com un treballador; i es posa en camí cap a on estava el seu pare. Finalment, l'encontre amb el pare que li dona l'abraçada del perdó, de la reconciliació, i content de recobrar-lo sa i estalvi, organitza una festa per a celebrar-ho.

Posar-se en camí i tornar a la casa del pare. Podem trobar persones que es troben enfonsades en la misèria, dilapidant o destruint la pròpia vida; d'altres potser caminen en una mala direcció i quan més caminen més s'allunyen de la font de la veritat i del bé; també d'altres poden estar orientats en la bona direcció, però per diferents motius, es queden aturats o caminen massa poc a poc. El temps de Quaresma és un temps propici per a examinar la pròpia existència a la llum de la Paraula de Déu, i preguntar-se amb valentia si s'està satisfet



**El retorn del fill pròdig (2010), Gna. Francis Robles, capella del Monestir de la Conversió de Becerri de Campos (Palència)**

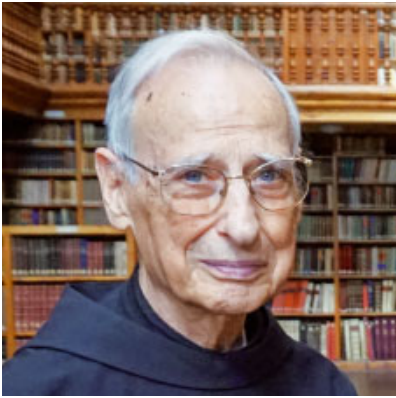
amb la situació personal actual i, més encara, respondre-hi amb sinceritat.

El fill petit, immadur i fràgil, se n'anà de casa a terres llunyanes a la recerca de novetats, de sensacions desconegudes, seduït pels encants i plaers que esperava descobrir, sense tenir en compte els sentiments del seu pare. El germà gran no va marxar de casa, però el seu cor també estava ben lluny, perquè no tenia consciència de ser fill sinó treballador; un treballador eficient i fidel, però que no mantenia una relació filial amb el seu pare ni de fraternitat amb el seu germà; és per això que s'indigna molt davant la magnanimitat del pare que fins i tot mata el vedell gras i organitza una festa. Per uns camins ben diferents, tant l'un com l'altre han d'aprendre tornar a la casa del pare.

Nosaltres, cristians del segle XXI, vivim com accelerats, incapaços de processar l'allau d'informació que ens arriba cada dia a través dels mitjans de comunicació i les noves tecnologies, en plena revolució de la ciència i de la tecnologia, ¿què pensem, què sentim quan escoltem i meditem la paràbola del fill pròdig? ¿Se'ns remou alguna cosa en el fons del nostre cor, s'il·lumina quelcom en el nostre enteniment, es fa més viva la determinació de la nostra voluntat? Per a nosaltres també és el moment de tornar a la casa del Pare, és el temps per reconciliar-nos amb Ell. O bé perquè ens hem allunyat de la seva presència, o bé perquè estant-hi a la vora no ho vivim de manera plena i conscient. Tot i això, Ell ens espera sempre, Ell surt sempre a trobar-nos per a donar-nos la seva abraçada de perdó i de gràcia. Posem-nos doncs en camí.



## ENTREVISTA

Acostar  
els Salms

HILARI RAGUER

El llenguatge dels salms és d'un poble, d'una llengua i d'un temps molt diferents del nostre i per això hi ha versets, i fins salms sencers, que de primer no s'entenen. Per això, cal assistir a conferències i llegir llibres que salvin la distància cultural. El P. Hilari Ragner, OSB, en el llibre *Els Salms presentats per Hilari Ragner* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat) els posa a l'abast de tothom i en dona uns quants consells pràctics. «Una regla d'or seria: agafa't als versets que entenguis i t'ajuden a pregar, i ja aniràs entenent els altres», afirma.

**Per què són tan importants els salms?**

Els salms són eterns, divins i alhora humans. Com diu un autor jueu modern «tots naixem amb aquest llibre a les entranyes» perquè hi respiren tots els sentiments que fan bategar el cor de l'home: la joia i la tristesa, la petició i l'agraïment, l'esperança i la desesperació, la il·lusió i fins i tot la ràbia. Ens agafen pels nostres pitjors sentiments i ens converteixen als millors.

**Creu que s'hauria de recuperar el seu ús?**

Sí. Primitivament formaven part de la catequesi elemental, perquè la participació en la pregària de l'Església —l'Eucaristia i també la Litúrgia de les Hores, que és cosa de tot el poble— demana saber-se de memòria els salms més importants i estar familiaritzat amb tots els altres. Aprenem les cançons de moda i no hauríem d'aprendre els salms?

**Per què diu que el *Llibre dels Salms* és un dels millors llibres de tota *La Bíblia*?**

Tota *La Bíblia* és plena de pregàries, però el *Llibre dels Salms* és només de pregàries. Com diu sant Agustí «perquè l'home pogués lloar Déu dignament, Déu es va lloar ell mateix. Això en un home seria vanitat però en Déu és misericòrdia». En aquest llibre, Déu ens posa al cor i als llavis les millors paraules per al qui vol lloar-lo, demanar-li alguna cosa o agrair-la o, simplement, desfogar-se i, com deia Anna, la mare de Samuel, «abocar el cor davant Déu».

Òscar Bardají i Martín

## GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ  
Secretari general de la FECCPassar amb menys  
i compartir més

Som a primera hora del matí d'un dia feiner en un bar de barri. Una parella està asseguda a la barra, davant d'unes tasses de cafè amb llet i uns croissants. Entra un home, vestit molt modestament, que s'apropa a la barra i demana al cambrer: «Tenen alguna pasta d'ahir de les que avui són més barates?» La resposta del cambrer, amb un to de saber-li greu, és: «Avui no en tenim». L'home, amb aire de decepció i comptant les monedes que té, pregunta: «Quan val un cafè amb llet i un croissant?». Escolta el preu, torna a comptar les monedes i afirma «Encara m'arriba. Posi'm-ho». La parella ja ha acabat. El noi es disposa a demanar l'import, la noia l'atura i li diu: «Paguem també la consumició d'aquest senyor», referint-se al veí vestit modestament. El noi assenteix amb el cap i ho abona. Marxen junts agafats de la mà. Senten que han començat bé el dia. «Comparteix el teu pa amb els qui passen fam [...]. / No els defugis, que són germans teus [...]. Si dones el teu pa als famolencs / i satisfàs la fam dels indigents, / llavors la teva llum s'alçarà en la foscor, / el teu capvespre serà clar com el migdia» (Is 58,7.10). L'home, assegut a la barra, no se'n sap avenir però està content, se sent estimat.

Situacions personals com la descrita —i d'altres molt més dures i punyents— ens haurien de fer reflexionar sobre la nostra responsabilitat personal davant la pobresa. Sovint, el nostre estil de vida és ofensiu als ulls dels necessitats, no és un testimoni d'amor al próxime ni testimoni de seguiment. Podríem passar amb menys i compartir més. El nostre compromís amb els qui passen fam neix del parenostre. Cada vegada que fem nostres les seves paraules demanem el pa de cada dia i ens comprometem a treballar perquè el tingui tothom.

Donar menjar és una acció a favor de la justícia. La fam apropa a la feblesa humana. Eradicar-la és un repte per a tothom, una qüestió de solidaritat. Compromet, també, a donar amistat i comprensió i a descobrir-hi el rostre del Crist, la seva presència bategant ben viva. La presència de Jesús que es compadeix dels qui l'han escoltat i ara es preocupa perquè tinguin menjar: «Arribat el capvespre, els deixebles s'acostaren a dir-li: [...]. Acomiada la gent, i que vagin als pobles a comprar-se menjar. Però Jesús els respongué: No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos» (Mt 14,15-16). I tot comença amb cinc pans i dos peixos..., o amb un cafè amb llet i un croissant!

## HECHOS DE VIDA

«Quien reza nunca  
estará solo»

La doctora Xiomara Suazo fue secuestrada y liberada hace años en Guatemala, siendo ella de Honduras. La Dra. **Suazo**, de 33 años, hizo esta afirmación rotunda, y la guardé en mi archivo durante 30 años.

—«**La oración —hablar con Dios y la Virgen— me ayudó a soportar la soledad.**

—**Jamás me sentí sola.**

—**Rezarle a Dios, mi Padre, y a la Virgen, nuestra Madre.**

—**No experimenté, ni me sentí nunca sola, los 9 días de cautiverio.**

Añadió:

—«Por ello **doy ahora gracias a Dios**, de rodillas, con lágrimas en

los ojos y con un **corazón agradecido y rebosante de alegría**, repitiendo la gran verdad que viví: «**Quien reza, no está, ni estará, nunca solo.**»

—**Orar:** es dirigirse a Dios, nuestro Padre, que nos ama.

—**Rezar:** es elevar el espíritu, para dar **gracias** y pedir **ayuda**.

—La **plegaria** agudiza la **mente** y eleva el **corazón** a dimensiones **desconocidas**, por quien **no ha rezado nunca... de verdad**.

San Bernardo, un gran santo, abundaba al decir: «El que **tiene a Dios consigo**, no está **nunca solitario**, aunque esté **solo**.»

J.M. Alimbau Argila

Pbro., lic. en teol., medalla de plata del Institut. de Teol. Espiritual de BCN

Lectures  
de la missa  
diària  
i santoral

**1. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.)** [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54]. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; beat Nuño Álvares Pereira, rel. carmelita.

**2. ■ Dimarts** [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3a.5-16]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR). Santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitard.

**3. ■ Dimecres** [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30]. Sant Sixt I, papa, mr.; sant Nicetas, abat.

**4. ■ Dijous** [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jn 5,31-47]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.



**5. ■ Divendres** [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jn 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua). Santa Emília, vg. i mr.; santa Maria Crescència Höss, vg. franciscana.

**6. ■ Dissabte** [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53]. Sant Marcel·lí, mr.; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat.

**7. ■ † Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.)** [Is 43,16-21 / Sl 125 / Fl 3,8-14 / Jn 8,1-11]. [Es poden llegir les lectures del cicle A (amb el prefaci propi): Ez 37,12-14 / Sl 129 / Rm 8,8-11 / Jn 11,1-45 (o bé: 11,3-7.17.20-27.33b-45)]. Sant Joan Bta. de La Salle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prev., fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC). Sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

**Intencions del Sant Pare  
per al mes d'abril**

Pels metges i pel personal humanitari presents a les zones que estan en guerra i que arrisquen la seva vida per salvar la dels altres.



## DIUMENGE IV DE QUARESMA



## COMENTARI

(Es poden llegir les lectures del cicle A: 1Sa 16,1b.6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41 (o més breu: 9,1.6-9.13-17.34-38.)

**Lectura del llibre de Josuè** (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte». Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia, que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

**Salm responsorial** (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es glorià en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Tots amb mi glorifiquem el Senyor, / exalcem plegats el seu nom. / He demanat al Senyor que em guiés: ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum, / i no haureu d'abaijar els ulls, avergonyits. / Quan els pobres invoquen el Senyor, / els escolta i els salva del perill. R.

**Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint** (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

✠ **Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc** (Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells». Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: "Pare, dona'm la part de l'herència que em toca". Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arrebegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors". I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu". Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem retrobat". I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: "Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat en bona salut, ha fet matar el vedell gras".

El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: "He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, ¿fas matar el vedell gras?". El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem retrobat." »

(Se pueden leer las lecturas del ciclo A: 1Sa 16,1b.6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41 (o más breve: 9,1.6-9.13-17.34-38.)

**Lectura del llibre de Josuè** (Js 5,9a.10-12)

En aquellos días, dijo el Señor a Josué: «Hoy os he quitado de encima el oprobio de Egipto». Los hijos de Israel acamparon en Guilgal y celebraron allí la Pascua al atardecer del día catorce del mes, en la estepa de Jericó. Al día siguiente a la Pascua, comieron ya de los productos de la tierra: ese día, panes ázimos y espigas tostadas. Y desde ese día en que comenzaron a comer de los productos de la tierra, cesó el maná. Los hijos de Israel ya no tuvieron maná, sino que ya aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaán.

**Salm responsorial** (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor; / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Proclamad conmigo la grandeza del Señor, / ensalcemos juntos su nombre. / Yo consulté al Señor, y me respondió, / me libró de todas mis ansias. R.

Contempladlo, y quedaréis radiantes, / vuestro rostro no se avergonzará. / El afligido invocó al Señor, / él lo escuchó y lo salvó de sus angustias. R.

**Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios** (2Cor 5,17-21)

Hermanos: Si alguno está en Cristo es una criatura nueva. Lo viejo ha pasado, ha comenzado lo nuevo. Todo procede de Dios, que nos reconcilió consigo por medio de Cristo y nos encargó el ministerio de la reconciliación. Porque Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirles cuenta de sus pecados, y ha puesto en nosotros el mensaje de la reconciliación. Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo exhortara por medio de nosotros. En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios. Al que no conocía el pecado, lo hizo pecador a favor nuestro, para que nosotros llegáramos a ser justicia de Dios en él.

✠ **Lectura del santo Evangelio según san Lucas** (Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos». Jesús les dijo esta paràbola: «Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: "Padre, dame la parte que me toca de la fortuna". El padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, se marchó a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y se contrató con uno de los ciudadanos de aquel país que lo mandó a sus campos a apacentar cerdos. Deseaba saciarse de las algarrobas que comían los cerdos, pero nadie le daba nada. Recapacitando entonces, se dijo: "Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muero de hambre. Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: "Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros".

Se levantó y vino adonde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se le conmovieron las entrañas; y, echando a correr, se le echó al cuello y lo cubrió de besos. Su hijo le dijo: "Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo". Pero el padre dijo a sus criados: "Sacad en seguida la mejor túnica y vestídsela; ponedle un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero cebado y sacrificadlo; comamos y celebremos un banquete, porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado". Y empezaron a celebrar el banquete.

Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y la danza, y llamando a uno de los criados, le preguntó qué era aquello. Este le contestó: "Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha sacrificado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud". Él se indignó y no quería entrar, pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Entonces él respondió a su padre: "Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; en cambio, cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado". El padre le dijo: "Hijo, tú estás siempre conmigo, y todo lo mío es tuyo; pero era preciso celebrar un banquete y alegrarse, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado" ».

## La Misericòrdia de Déu, arrel de tota solució

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO



**El retorn del fill pròdig (1773) de Pompeo Batoni. Museu d'Història de l'Art de Viena (Àustria)**

Com no hauríem de detenir-nos en l'evangeli d'avui! Sant Lluc ens proposa una paràbola en tres relats, un relat en tres paràboles. Totes tenen com a centre l'alegria per la troballa de quelcom que un personatge havia perdut: l'ovella, la monedeta, el fill díscol i *tarabana*. Les paraules de Crist són una font d'inspiració per a la nostra vida espiritual que ens generen una espiritualitat de conversió a Déu Pare, i que podem identificar en cinc passos.

Primer. El reconeixement del propi pecat. Pensem en el fill pròdig: l'examen de consciència i el reconeixement de la culpa ha de ser un acte de pregària, de trobament intens amb Déu i de contrast amb els principis més alts de l'Evangeli.

Segon. El propòsit de canvi de vida. Tornem al fill pròdig: torna al pare amb esperit humil i contrit. Així ens convida Crist a que visquem, com diu el prevere en la Litúrgia de l'Eucaristia, a l'altar: *In spiritu humilitatis et in animo contrito...*

Tercer. Confessar a Déu la pròpia misèria, els propis pecats, amb fe cristiana, amb esperança en Crist, amb l'amor de Crist. Per això, «Amb confiança, acostem-nos al tron de la misericòrdia de Déu...» (He 4,16).

Quart. Celebrar la reconciliació amb Déu: com el pare de la paràbola celebra una festa joiosa pel retorn del fill perdut i retrobat, així el ministre ordenat ens trasllada la festa del cel cada vegada que tornem humils i penitents a l'amistat amb Déu.

I, finalment, cinquè pas: aconseguir obres de satisfacció, mostrar l'alegria que Déu ens fa de reconciliar-nos amb Crist, amb l'Església i amb els germans, sense cap altra obligació que la urgència d'un cor agraït pels dons que Déu ens fa.

Bona Quaresma, bona lectura evangèlica, bona confessió sacramental.



## VIDA DIOCESANA

# Activitats del Sr. Bisbe

**Del dilluns 1 al divendres 5.** Assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola, a Madrid.

**Dissabte 6, a les 9.30 h.** Trobada interdiocesana de professors de Religió a l'Escola Sagrada Família de Sabadell.

## Visita Pastoral

**Diumenge 7 d'abril, a les 20.30 h.** Missa de cloenda de la Visita Pastoral de l'Arxiprestat de Sant Cugat del Vallès a la parròquia de Sant Pere d'Octavià (Sant Cugat del Vallès).

## Notícies

**Ritu d'Elecció de Catecúmens a la Catedral de Terrassa.** El dia 10 de març,



primer diumenge de Quaresma, a les 12 h, Mons. Saiz Meneses presidí a la Catedral la Missa en la que tingué lloc el Ritu d'Elecció dels 9 catecúmens que rebran els sagraments de la Iniciació Cristiana durant la Pasqua. Procedeixen de Terrassa, Rubí, Granollers i Caldes de Montbui.



**124 Romeria de Sabadell a Montserrat.** El diumenge 10 de març, a les 17 h, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, celebrà la Missa a la Basílica de Santa Maria de Montserrat en la 124 Romeria de Sabadell a Montserrat.



**75 Aniversari de l'Agrupació de Pessebristes de Terrassa.** El diumenge 10 de març tingué lloc el dinar de l'Agrupació

de Pessebristes de Terrassa, vinculada a la Parròquia del Sant Esperit, amb motiu del 75 aniversari de la seva fundació. Hi assistiren Mons. Saiz Meneses, Bisbe de Terrassa, el Sr. Amadeu Aguado, Tinent d'Alcalde de l'Ajuntament, i el Sr. Ferran Fonte, President de l'Agrupació.



**Cloenda d'un curs de formació a l'Arxiprestat de Terrassa.** Durant el mes de febrer i fins a l'11 de març, l'Arxiprestat de Terrassa organitzà als locals de la parròquia del Sant Esperit els dilluns, al vespre, un cicle de conferències amb el títol «Casar-se, per què». Els ponents han estat advocats, matrimonis i preveres que han reflexionat a partir de l'exhortació *L'alegria de l'amor* del Papa Francesc.

## En la pau de Crist

**Mn. Romà Bertran Solé.** Morí el 8 de març a la Residència Sant Josep Oriol de Barcelona, als 92 anys d'edat i 65 de

sacerdoci. Havia estat rector de les parròquies de Maria Auxiliadora de Terrassa i de Santa Maria de Rubí. El diumenge 10 de març a les 11 h, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, presidí les exèquies a la capella de la Residència.

## Agenda

**Conferència quaresmal a la Catedral.** Mn. Miquel Planas, Rector de la parròquia de la Santa Creu de Terrassa: «El combat de la vida cristiana». Dimecres 3 d'abril, a les 19.15 h.

**Recés d'Emaús.** Organitzat per la parròquia del Sant Esperit de Terrassa a la Casa de la Sagrada Família de Rubí. Del 5 al 7 d'abril.

**Pregària a l'estil de Taizé.** Parròquia de Sant Pere d'Octavià (Sant Cugat del Vallès), dissabte 6 d'abril a les 21 h. Parròquia de Sant Pere de Rubí, diumenge 7 d'abril a les 19 h.

**Missa Crismal.** El Dimarts Sant, dia 16 d'abril a les 11 h, Mons. Saiz Meneses presidirà la Missa Crismal a la Catedral. En ella es donarà gràcies pels 50 anys d'ordenació de Mn. Francesc J. Catarineu Vilageliu i Mn. Pere Farriol Vinyes i pels 25 anys d'ordenació del P. Llorenç Sagalés Ciscuella O. Cist. i Mn. Joan Carles Montserrat Pulido.

## REMADE MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES  
Obispo de Terrassa

# Ponerse en camino

Charles Péguy declaró sobre la paràbola del hijo pródigo que «ha sido contada innumerables veces a innumerables hombres desde la primera vez que fue contada y, a menos de tener un corazón de piedra, ¿quién sería capaz de escucharla sin llorar?... Desde hace muchos años viene haciendo llorar a innumerables hombres y ha tocado en el corazón del hombre un punto único, secreto, misterioso, inaccesible a los demás... Es célebre incluso entre los incrédulos, y ha encontrado en ellos un punto de entrada y quizás es ella sola la que permanece clavada en el corazón del incrédulo como un clavo de ternura».

Esta parábola describe de modo admirable el itinerario existencial de un ser humano. Primero, abandona su hogar y marcha lejos para poder «vivir la vida» según él la entiende, descubriendo lugares en que podrá desplegar sus deseos y expectativas, donde nada ni nadie podrá coar-

tar su libertad. Después vendrá la segunda fase, cuando se le acaban el dinero y los amigos, cuando termina sumido en la mayor de las miserias y degradaciones, cuando experimenta el vacío y la insatisfacción; entonces, el hambre le lleva a recapacitar, a recordar a su padre, bondadoso y comprensivo, y decide volver a casa, para ser tratado al menos como un jornalero; y se pone en camino a donde estaba su padre. Por último, el encuentro con el padre, que le da un abrazo de perdón, de reconciliación, y que está tan feliz, que organiza una fiesta para celebrar que ha recobrado con vida a su hijo.

Ponerse en camino. Volver a la casa del padre. Hay personas que se encuentran hundidas en la miseria, dilapidando o destruyendo la propia vida; otras tal vez caminan en una dirección equivocada y cuanto más distancia recorren, más se alejan de la fuente de la verdad y del bien; tam-

bién es posible estar orientados en la buena dirección, pero por diferentes motivos, quedarse detenidos, o avanzar con un ritmo excesivamente lento. El tiempo quaresmal es tiempo propicio para examinar la propia existencia a la luz de la Palabra de Dios, y preguntarse con valentía si se está satisfecho con la situación personal actual y, más aún, para responderse con sinceridad.

El hijo pequeño, inmaduro y frágil, marchó de casa a tierras lejanas en busca de novedades, de sensaciones desconocidas, seducido por los encantos y placeres que esperaba descubrir, sin que le importaran los sentimientos de su padre. El hermano mayor no marchó de casa, pero su corazón también estaba lejos, porque no tenía conciencia de hijo, sino de empleado; era un trabajador eficiente y fiel, pero no mantenía con su padre una relación filial ni de fraternidad con su hermano; por eso se indigna tan-

to ante la sorprendente magnanimidad del padre, que incluso mata el ternero cebado y organiza una fiesta. Por caminos distintos, tanto el uno como el otro han de aprender a volver a la casa del padre.

Y nosotros, cristianos del siglo XXI, en medio de las prisas de cada jornada, incapaces de procesar el alud de información que nos llega cada día a través de los medios de comunicación y las nuevas tecnologías, en plena revolución científico-tecnológica, ¿qué pensamos, qué sentimos al escuchar y meditar la parábola del hijo pródigo? ¿Se remueve algo en lo profundo de nuestro corazón, se ilumina algo en los recovecos de nuestro entendimiento, se reaviva la determinación de nuestra voluntad? Para nosotros, también es hora de volver a la casa del Padre, es hora de reconciliarnos con Él. Ya sea porque nos hemos alejado de su presencia, ya sea porque estando cerca, no vivimos plena y conscientemente como hijos suyos. Si embargo, Él nos espera siempre, siempre sale a nuestro encuentro para darnos su abrazo de perdón y de gracia. Pongámonos pues en camino.